

ת"פ (כפר סבא) 4594-01-22 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (כפר-סבא) 4594-01-22 - מדינת ישראל נ' פלונישולם כפר-סבא

ת"פ (כפר-סבא) 4594-01-22

מדינת ישראל

נגד

פלוני

בית משפט השלום בכפר-סבא

[08.07.2024]

כבוד השופט שרון דניאלי

גזר דין

1. הנאשם, רדואן מסרי, יליד שנת 1966 (להלן - הנאשם), הורשע בדיון שהתקיים לפניו ביום 18.1.23 על פי הודאתו בכתיב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה והורשע הנאשם, ביום 2.4.21 התגלע ויכוח בין הנאשם ובין אשתו, פלונית (להלן - פלונית) על רקע תשלום בבית עסק בקניון שרונים בכפר סבא, ובעקבות זאת מרים עזבה את המקום ונסעה לבית אחותה בXXXX (להלן - הבית). הנאשם הגיע לבית והחל להתלהם (כלשון כתב האישום) בפני גיסה של פלונית, א' ח' (להלן - המתלונן), ואז השניים החלו לדחוף זה את זה עד להתערבותו של בנו של הנאשם, שעצר אותם.

מספר דקות לאחר מכן, הנאשם חזר למקום כשהוא אוחז בידו חפץ חד, והתקדם במהירות לכיוונו של המתלונן, שרץ לעבר הנאשם וזרק לעברו אבנים.

הנאשם הודה והורשע בכך שבעשותו כן, איים בפגיעה שלא כדין בגופו של המתלונן.

3. במסגרת הסדר הטיעון שהציגו הצדדים לבית המשפט, הוסכם שהנאשם יישלח לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינו, שיבחן בין היתר את שאלת ביטול הרשעה. עמדת המאשימה באותו שלב הייתה ל"הרשעה ועונשים נלווים", אך הוסכם שהצדדים ישובו וישוחחו ביניהם לאחר קבלת התסקיר.

4. מועד הטיעונים לעונש נקבע ליום 3.7.23, אך נדחה מטעמים הקשורים בשירות המבחן, וביום 15.10.23 הוגש תסקיר ראשון, בו ביקש שירות המבחן דחייה לשם קבלת עמדת המתלונן ואף בחינת התערבות טיפולית בעניינו של הנאשם ועל כן נדחה מועד הטיעונים לעונש ליום 11.3.24. עובר למועד זה הגיש שירות המבחן תסקיר משלים, ובו המליץ על ביטול הרשעתו של הנאשם.

5. בטרם הצגת טיעוני הצדדים, ובשל העובדה כי יש בהם התייחסות לתוכן שני התסקירים, אציג ביתר פירוט את האמור בתסקירים אלו.

תסקירי שירות המבחן

6. בתסקיר מיום 15.10.23 ציין שירות המבחן כי הנאשם (כיום בן 58) נעדר עבר פלילי, נשוי ואב לארבעה ילדים, מתגורר ב..... ועובד כסגן אחות אחראית בבית חולים שירות המבחן התייחס לנטילת האחריות מצד הנאשם על המעשה שבגינו הורשע והבנת הפסול שבו, וכן ציין כי מאז האירוע הנאשם לא מקיים כל קשר עם המתלונן וכי ההליך המשפטי הרתיע אותו וחייד את הבנתו בדבר הצורך להפעיל שיקול דעת לפני כל מעשה, במיוחד בעת התמודדות עם מצבים רגשיים.

7. שירות המבחן ציין כי לנוכח התנהלות הנאשם לאחר האירוע, וחרף גורמי הסיכון הקשורים בקושי של הנאשם בוויסות דחפים והתמקדות בצרכיו בעת מצוקה, הסיכוי להישנות עבירות אלימות מצד הנאשם הוא נמוך. עם זאת, קצינת המבחן הפנתה לכך שלנאשם אין כלים מתאימים להתמודדות בשעת משבר רגשי, ועל כן נדרשת התערבות טיפולית על מנת לצמצם עוד יותר את הסיכון להישנות התנהגות אלימה. על כן, היא המליצה על דחיית הדיון למשך חודשיים לשם הגשת תסקיר משלים, וזאת גם לצורך קבלת עמדת המתלונן, שלא השיב לפניו.

8. בתסקיר המשלים מיום 4.3.24 שוב תיאר שירות המבחן את עמדת הנאשם ביחס למעשים ונטילת האחריות מצידו, וכן התייחס לרצונו של הנאשם לסיים את ההליך המשפטי ולשאת בתוצאותיו. שירות המבחן ציין שהנאשם מבין את הצורך לשקול את התנהלותו בשעת מצבים רגשיים מורכבים, וכן התייחס להתמקדותו בקידום מצבו המשפחתי והתעסוקתי.

התסקיר המשלים סקר את עמדת המתלונן, בן 37 ואב לארבעה, שמוצאו מירדן ומתגורר ב..... מזה 12 שנים. המתלונן מסר כי אינו מעוניין בסולחה עם הנאשם, שכן התלונה שהנאשם הגיש נגדו גרמה לעיכוב אשרת השהייה שלו בארץ וכי מאז האירוע הוא מתמודד עם תחושות של פחד, הגם שאין איום קונקרטי מצד הנאשם. קצינת המבחן ציינה כי התרשמה מכך שהמתלונן מנסה להשחיר את הנאשם. בהתחשב בכל אלה, ומאחר שהנאשם מכיר בתוצאות מעשיו ובעל מחויבות כלפי עצמו וכלפי משפחתו, צוין שלא נמצא שיש מקום למעורבות טיפולית במצבו, וכי עונש של "צ" בהיקף של 300 שעות יקטין את הסיכון להישנות המעשים. כמו כן, שירות המבחן התייחס למסמך שהציג הנאשם בדבר קבלתו לתפקיד סגן אחות אחראית במחלקת טיפול נמרץ ביניים ועל חששו כי הרשעתו תמנע את התקדמותו המקצועית בעתיד, והמליץ לשקול בחיוב את ביטול ההרשעה.

9. בדיון שהתקיים לפניו ביום 11.3.24 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

10.

11. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה,

על כן, עתרה להטיל על הנאשם עונש ברף התחתון של המתחם המוצע, של 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות, וזאת ככל שימצא כשיר לכך, בצירוף מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן.

12.

13.

14. לטענת

15. בסיום הדין ביום 11.3.24 התרתי ל

דין והכרעה

16. השאלה הראשונה בה נדרש בית המשפט לדון הינה שאלת ביטול ההרשעה, וביתר פירוט, האם במבחנים המוכרים והידועים שנקבעו בפסיקה, עומד המקרה של הנאשם באמות המידה המחמירות שנקבעו לשם ביטול הרשעת נאשם, ובמקרה זה נאשם שהורשע בעבירת איומים תוך שימוש בחפץ חד כלפי קרוב משפחה, שנהג אף הוא כלפיו בצורה מאיימת, וכאשר הטענה היא שהרשעה תפגע בקידומו המקצועי.

17. ככלל, נאשם שאשמתו הוכחה יורשע בדין, למעט מקרים חריגים שבחריגים בהם נמצא יחס בלתי סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה. הכרעה עקרונית בסוגיה זו ניתנה בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997).

כפי שקבעה כבוד השופטת דורנר בעניין כתב, החלטה לסיים את ההליך ללא הרשעה מותנית בהתקיימותם של שני תנאים מצטברים: הראשון, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים, והשני שיש להראות כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם (לעניין זה ר' גם ע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' ויקטור שמש).

18. כבוד השופט ש' לוי ציין בעניין כתב כי יש מקום להימנע מהרשעה מקום בו בית המשפט ישוכנע כי שיקולי השיקום של הנאשם המסוים שבפניו, גוברים על האינטרס הציבורי הנובע מחומרת העבירה והאפקט הציבורי של ההרשעה, ומנה בפסק הדין את השיקולים אותם יש להביא בחשבון בהחלטה בשאלת ההרשעה. שיקולים אלו, אותם הציג כבוד השופט כמעין "קווים מנחים", הינם שיקולים שהציג שירות המבחן לבית המשפט העליון ככאלו הנשקלים על ידו בעת מתן המלצה בדבר ביטול הרשעה או הימנעות ממנה, ואלו הם: "א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; ה) הנסיבות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; ו) האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם הוא נוטל אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם".

אך כאמור, שיקולי שיקום אינם שיקולים בלעדיים שעל בית המשפט לבחון גם כאשר מוצגת לפניו תמונה חיובית ביותר בהיבט השיקומי של הנאשם המורשע. יתרה מזאת, כפי שהודגש בפסיקה, "תסקיר שירות המבחן אינו חזות הכל", ועל אף המקצועיות הרבה של שירות המבחן אין לראות בהמלצתו משום קביעה חד משמעית, שמשחררת את בית המשפט מהפעלת שיקול דעתו (לעניין זה ר' למשל ע"פ 6341/14 בן אישטי נ' מדינת ישראל (8.7.15)). הדברים נכונים ביחס להמלצה עונשית של שירות המבחן, ונכונים גם להמלצה בשאלה שלפניי, של ביטול הרשעה.

19. ברע"פ 5018/18 עומר בוזגלו נ' מדינת ישראל (21.10.18) ציין כבוד השופט ג' קרא כי לשם ביטול הרשעה, על המבקש "להצביע על פגיעה קשה וקונקרטיה בסיכויי שיקומו ולבסס אותה באמצעות ראיות", ואף הוסיף כי ההכרעה בשאלה האם אדם ראוי לשמש בתפקיד מסוים (במקרה שם רופא), צריכה להיעשות על פי שיקול דעתו של הגורם המוסמך לכך, וכי "הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי שכן משנמצא כי אדם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשרותו לעסוק במקצוע מסוים מן הראוי כי הדבר יבחן על ידי הגורמים המתאימים" (לעניין זה ר' גם ע"פ 8528/12 ציפורה נ' מדינת ישראל (3.3.13)).

אעיר, כי במקרים חריגים שבחריגים, נקבע כי בנסיבות הייחודיות של נאשם מסוים, ובמיוחד כשמדובר בנאשמים צעירים שטרם השתלבו בשוק העבודה, ניתן להימנע מהרשעה גם אם הנאשם לא הצביע על נזק קונקרטי שייגרם לו (לעניין זה ר' ע"פ 4466/13 פורטל נ' מדינת ישראל (22.5.14)), אך בפסיקה גם נשמעו קולות ברורים ששללו עמדה זו (לעניין זה ר' ע"פ 3989/15 גוזלן נ' מדינת ישראל (9.8.15); רע"פ 7109/14 אסייג נ' מדינת ישראל (20.11.14)).

20. ומן הכלל אל הפרט, ראשית בעניין חומרת העבירה ולאחר מכן בעניין שאלת הוכחת הנזק הקונקרטי. מלכתחילה, מנעד הענישה בעבירת האיומים הוא רחב ביותר, ובמקרים רבים מועמד הרף התחתון של מתחם העונש ההולם על מאסר מותנה, אך גם מתחמי הענישה משתנים בהתאם למכלול של נסיבות בהן בוצעה עבירת האיומים, ואחד המשמעותיים שבהם נוגע לשאלה האם נעשה שימוש בחפץ. בכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, צוין כי לאחר אירוע של דחיפות הדדיות בינו ובין המתלונן (גיסו של הנאשם), חזר הנאשם כאשר הוא אוחז בידו חפץ חד והתקדם במהירות לעבר המתלונן, ואף המתלונן רץ לעברו של הנאשם וזרק לעברו אבנים, והרקע לאירוע זה קשור להגעתה של אשתו של הנאשם לבית המתלונן, בעקבות ויכוח עם הנאשם.

מבלי להתעלם מחלקו של המתלונן באירוע, עבירת האיומים שביצע הנאשם אינה מצויה ברף החומרה הנמוך, הן בשל ההתרחשות שקדמה לה, והן (ובפרט) בשל ביצוע האיום באמצעות שימוש בחפץ חד. אקדים ואציין, שבבחינת הערכים המוגנים של עבירת האיומים (בחינה שיש לעשות בעת קביעת מתחם העונש), מדובר בפגיעה במידה בינונית - נמוכה.

ההגנה לא הציגה לבית המשפט פסיקה התומכת בטענה לפיה במקרים דומים גם אם לא זהים לחלוטין, נמנעו בתי המשפט מלהרשיע נאשמים שביצעו עבירות איומים, ואף שניתן להצביע על כאלו, מדובר במקרים בהם עבירת האיומים הייתה מצויה ברף הנמוך יחסית או בנסיבות ייחודיות (לדוגמה מהעת האחרונה (ת"פ (שלום - ירושלים) 5158-05-20 מדינת ישראל נ' רפי לוי (7.5.24); ת"פ (שלום - תל אביב) 6654-06-18 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, 19.2.24)).

אם כך, בכל הנוגע לשאלת חומרת העבירה, והאם ניתן להימנע מהרשעת נאשם שביצע עבירת איומים בנסיבות אלו, מתעורר קושי מסוים ראשון עבור הנאשם, אך כמובן שיש לבחון האם כתוצאה מהרשעתו ייפגע פגיעה קשה וקונקרטיה שאינה מידתית ביחס לאינטרס הציבורי בהרשעתו.

שאלה זו יש לבחון גם לנוכח העובדה שגם למתלונן הייתה באירוע מעורבות פעילה, העולה לכאורה כדי עבירה פלילית (מלשון כתב האישום), והמאשימה נקטה בעניינו של המתלונן בהליך של הסדר מותנה, שתוצאתו דומה במידה מסויימת לתוצאה הנלווית לביטול הרשעה, בראי בקשתו של הנאשם. מכאן, עולה לכאורה טענה כי גם מטעמים של "הגנה מן הצדק", יש הצדקה לביטול הרשעתו של הנאשם.

21. בכל הנוגע לשאלה האם תיגרם לנאשם פגיעה קשה וקונקרטיה ובלתי מידתית, מצאתי כי הנאשם לא הציג לפניי ראיות של ממש לכך, וגם בתסקיר שירות המבחן, שממליץ על ביטול ההרשעה, אין כדי לתמוך בטענה זו של הנאשם.

במהלך הדיון לא הוצגו לפניי מסמכים מטעם משרד הבריאות או בית החולים, הרלוונטיים לשאלה זו, וכן גם לא הוצגו מסמכים הקשורים להליך טיפולי זוגי שעבר הנאשם יחד עם אשתו, אליו גם התייחס שירות המבחן בתסקירו מיום 15.10.23, שלא ציין שהוצגו לפניו מסמכים המלמדים על טיפול כזה, או על שיחה שהייתה לקצינת המבחן עם גורמי הטיפול.

אבהיר, כי לטעמי מידע זה היה נחוץ לשם הכרעה בבקשתו של הנאשם לביטול ההרשעה, בשים לב לעובדה כי מסעיפים 1-2 לכתב האישום המתוקן עולה כי ליחסי הנאשם עם אשתו היה קשר לאירוע בו היה מעורב הנאשם עם המתלונן.

22. על רקע זה, אפשרתי כאמור להגנה להביא לעיון בית המשפט את המסמכים המדוברים, וניתנו לנאשם מספר הזדמנויות לעשות כן, אך בפועל העביר לעיוני

23. לאחר כל זאת, ההכרעה בשאלת ביטול ההרשעה צריכה להיעשות גם בראייה רחבה יותר. כפי שצינתי לעיל, לא ניתן להתעלם מחלקו של המתלונן באירוע כמו גם מהעובדה שלבסוף ננקט נגדו הליך של הסדר מותנה. המאשימה טענה בבית המשפט שלא ניתן היה לנקוט בהליך דומה נגד הנאשם, בשל העובדה שיוחסו לו שני אישומים, לרבות בעבירה חמורה יותר, גם אם זו נמחקה מכתב האישום המתוקן, ואילו ההגנה טענה שהאישום החמור יותר לא היה מעוגן בראיות כלל.

על כך אוסיף כי שירות המבחן ציין בתסקיר הראשון מיום 15.10.23 שרמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם הינה נמוכה, וכך גם רמת החומרה הצפויה, אך ביקש דחייה לשם הגשת תסקיר משלים גם לשם קבלת עמדת המתלונן, וגם משום שסבר שנדרשת התערבות טיפולית במצבו של הנאשם.

בתסקיר השני מיום 4.3.24, ישנה התייחסות לעמדתו של המתלונן, אך אין כל התייחסות לסוגיית ההתערבות הטיפולית.

לטעמי, המלצתו של שירות המבחן מעוררת קושי בהקשר זה. מלכתחילה, האירוע מושא כתב האישום נולד בעקבות מתיחות בין הנאשם לאשתו, ולכאורה עברו השניים הליך טיפולי משמעותי. אך שירות המבחן הסתפק בדיווח בעל פה של הנאשם אודות טיפול זה, ולא הוצגו לפניו כל מסמכים בנדון, וכך גם לא הוצגו לבית המשפט מסמכים אודות הטיפול, כך שהתמונה שלפניי היא חלקית, אף שניתן להגנה זמן רב להצגה מלאה שלה. בראי מכלול הנתונים הללו, איני יכול לקבל את המלצת שירות המבחן להורות על ביטול ההרשעה, ועל כן גם העובדה שנגד המתלונן ננקט הליך של הסדר מותנה, אינה מצדיקה כשלעצמה את ביטול ההרשעה, גם אם יש מקום ליתן לה משקל בעת קביעת העונש ההולם.

על כן, אני דוחה את הבקשה לביטול ההרשעה. העונש ההולם

24. במסגרת הדיון בשאלת העונש ההולם בעניינו של הנאשם על בית המשפט לקבוע תחילה את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות בהן הורשע (סעיף 40ט לחוק העונשין). לאחר מכן, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות (סעיף 40יא לחוק העונשין).

25. כפי שצינתי לעיל, מנעד הענישה בעבירת האיומים רחב ביותר, גם לנוכח שכיחותה של העבירה, וגם לנוכח העובדה כי עבירה זו עלולה להתבצע בנסיבות שונות בתכלית בין מקרה למקרה. בקביעת מתחם הענישה בעבירת איומים על בית המשפט להתחשב במכלול שיקולים ובהם תוכן האיומים, זהות הנמען לאיומים, מערכת היחסים בין המאיים למאויים, מידת הקונקרטיזציה של האיומים, דרך אמירתם או ביטויים, כמותם ותדירותם, מידת החשש מפני האיום, שימוש בחפץ ועוד.

כך, במקרים רבים בהם הורשעו נאשמים הסתפקו בתי המשפט בענישה צופה פני עתיד. במקרה שלפניי, מדובר באיומים באמצעות שימוש בחפץ חד, לאחר עימות קודם בין הנאשם והמתלונן שדחפו זה את זה, כאשר הנאשם התקדם במהירות לעבר המתלונן, ואף הוא רץ לכיוון הנאשם וזרק עליו אבנים. על כן, בנסיבות כאלו, וכשמדובר באיום תוך שימוש בחפץ חד, הרף התחתון של מתחם העונש ההולם לא יכול לעמוד על מאסר מותנה, אלא צריך לכלול גם ענישה מוחשית.

איני מקבל את טענת המאשימה לפיה הרף התחתון של מתחם העונש ההולם בתיק זה עומד על 6 חודשים שניתן לרצות בעבודות שירות. המאשימה הציגה פסיקה התומכת לכאורה בטענתה, אך עיון בפסיקה מלמד כי מדובר במקרים חמורים יותר באופן משמעותי הכרוכים באיומים בסכין, דרישת תשלום או כניסה לבנק עם בקבוקי דלק ואיום בהצתה.

במקרה שלפניי לא ניתן להתעלם מחלקו של המתלונן באירוע, שגם נקט באלימות כלפי הנאשם, ועל כן סברתי שמידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים בתיק שלפניי מצויה ברף הבינוני - נמוך.

על כן, ובשים לב לענישה הנוהגת (לעניין זה ר' רע"פ 7393/22 אורי בלס נ' מדינת ישראל (23.11.22); רע"פ 2921/22 ליאור לב נ' מדינת ישראל (30.5.22); רע"פ 2604/22 ירון מגן נ' מדינת ישראל (28.4.22); רע"פ 1524/22 גיל כהן נ' מדינת ישראל (8.3.22) וכן ת"פ (שלום - כפר סבא) 47868-11-21 מדינת ישראל נ' סמארה (6.12.22) שניתן על ידי), אני סבור כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם, בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירה גרידא, צריך היה לעמוד על מאות שעות של"צ או תקופה קצרה לריצוי בדרך של עבודות שירות.

26. ולאחר כל זאת, מצאתי כי בנסיבות הכוללות של התיק כאן, יש מקום להסתפק בעונש של מאסר מותנה, ואף זאת מבלי להתעלם מהמלצת שירות המבחן על ענישה (ללא הרשעה) בדרך של 300 שעות של"צ.

מבחינת מיקום עונשו של הנאשם במתחם העונש ההולם, אין חולק כי היה מקום למקמו בתחתית המתחם בשים לב לעובדה שאין לו הרשעות קודמות, להודאתו בכתב האישום המתוקן ונטילת האחריות מצידו וכן לנוכח ההמלצה החיובית של שירות המבחן וההתרשמות בדבר רמת סיכון נמוכה.

אני סבור כי בראי העונש הראוי, יש לתת משקל לאופן סיום ההליך נגד המתלונן, שתרם תרומה משמעותית לאירוע, ועניינו הסתיים בדרך של הסדר מותנה. כאמור, המאשימה טענה שלא ניתן היה לנקוט בהליך של הסדר מותנה נגד הנאשם בשל אופי העבירות נגדו, גם אם לאחר התיקון לכאורה מתאים היה התיק למסלול זה. אכן, משהושג הסדר טיעון, והוצג לבית המשפט, קיומו של הסדר מותנה נגד מעורב אחר, אינו מצדיק ביטול האישום נגד הנאשם או הימנעות מהרשעתו, אך הוא בהחלט נתון שיש ליתן לו משקל בראי העונש ההולם שיש להטיל על הנאשם. ובנסיבות אלו מצאתי כי ניתן להסתפק בעונש מאסר מותנה, יחד עם רכיבים עונשיים של קנס ופיצוי למתלונן, אם כי בנסיבות העניין הפיצוי יועמד על סכום סמלי.

סיכומי של דבר

27. אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום גזר הדין שלא יעבור את העבירה בה הורשע;

ב. קנס בסך 1,000 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.9.24;

ג. פיצוי למתלונן איימן חמדאן, עד תביעה מס' 4, בסך 750 ₪ שישולם עד ליום 1.10.24.

ניתן צו כללי להשמדת מוצגים.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ב' תמוז תשפ"ד, 08 יולי 2024, במעמד הצדדים: